

The Future of Afghanistan

۲۰۰۹/۰۱/۱۲ م

اینستیتوت اضلاع متحده برای صلح

آینده افغانستان

ثبات در افغانستان (تغییر) بنیادی پالیسی امریکا را ایجاب می کند

جلد جدید کتاب USIP (انستیتوت اضلاع متحده برای صلح) خلاهای مثنی گذشته را شناسایی و رویای «موفقیت به پیش» را جمع بندی می نمایند.

پالیسی امریکا در قبال افغانستان مستلزم یک تغییر بنیادی است تا درین مملکت به یک ثبات دراز مدت دست یافت. کتاب (آینده افغانستان) مجموعه مضامینی است که یک مؤسسه جدید صلح امریکائی آنها را جمع آوری و توسط تحلیل گران مشهور جهان در مورد آسیای جنوبی به رشته تحریر در آمده است.

J. Alexander Thier مهمتم این کتاب میگوید که یک مثنی دقیق، منطقی و دراز مدت برای ثبات افغانی و منطقی لازم است تا افغانستان را از گرداب مهیب نا امنی، سرکشی، بغاوت و فساد برهاند. تلاش برای ثبات از طریق ازدیاد قشون به ذات خود مشکلات بزرگ را نادیده گرفته و خوب ترین نتیجه آن انجامیدن به تحولات کوتاه مدت خواهد بود. لذا ایالات متحده و جامعه بین المللی باید با مهار کردن خشونت های تازه دوباره به تعمیم حاکمیت قانون، تقویت اقتصادی و شرایط منطقی با دقت بیشتر پردازند.

بناغلی Their می افزاید: «مبتکرین کتاب «آینده افغانستان» به اتفاق آرا به این عقیده اند که افغانستان بطرز تفکر کوتاه مدت غیر واقعی آلوده گردیده است. به این اساس مضامین شامل کتاب مشکلات کلیدی و دورنمای آنها را در یک افق ده ساله ارزیابی می کند. اکثراً گفته شده است که در ویتنام ده جنگ یکساله عوض یک جنگ ده ساله به وقوع پیوسته است. عیناً در افغانستان کوتاه فکری هفت ساله به جایی رسیده که از مجبوریت تنها و تنها به کوتاه مدت اندیشیده میشود.

مؤلفین کتاب آینده افغانستان می گویند که نا امنی چه در اثر بغاوت ها، تروریزم و دستکاری های منطقی باشد و یا چه در موجودیت پدیده جنگ سالاری تمام امکانات پیشرفت را در ساحات دیگر برای افغانستان متأثر ساخته و نتیجتاً موفقیت را بدون موجودیت ارگان ها امنیتی مسلکی افغانی ناممکن می سازد. همچنان اگر چه در حلقات ائتلاف بین المللی هدف ایجاد امنیت داخلی افغان شمول در مقایسه با هدف امهای شبکات تروریزم بین المللی که عملیات چشمگیری را هدایت و اجرا کرده اند، از اهمیت کمتر برخوردار بوده است ولی با آنها حاکمیت باثبات و قوای امنیتی نی ضرورت است تا یک بدیل دراز مدت جاندار در مقابل طالبان بوجود آید. تلاش

برای ایجاد و توسعه همچو قوای امنیتی و یک دولت مشروع افغانی تا حال ضعیفانه تمویل و هدایت گردیده است. مشروعیت خود دولت افغانی و آرزومندی و ظرفیتش برای تطبیق قانون مساویاً از اهمیت برخوردار می باشد.

این راپور ها، توقعات مبالغه آمیز اداره بش را از دیموکراسی ای افغانی مورد بحث قرار داده میگویند: "دیموکراسی را معجون چلنج های عدیده که افغانستان بعد از مدت طولانی خصومت ها به آن روبرو است، دانستن، تصویریت کاملاً نادرست...." در دراز مدت حکومت داری دیمو کراتیک کلید استقرار ثبات است. ولی ایجاد قوت و ظرفیت برای ادارات، مستلزم وقت طولانی و امکانات وافر پولی میباشد تا یک دیموکراسی را بر پایه قانون اساسی به کرسی نشاند.

آینده افغانستان همچنان نیاز به توانائی های سران ملی و محلی دارد تا با یک هدف مثبت و مشترک باهم بسیج گردند. جامعه بین المللی و دولت افغانی باید از ظرفیت های وسیعتر جامعه افغانی کار گرفته و از آنها عوض وسایل بی علاقه به ترقیات سریع، به حیث محرک اصلی پیشرفت و ترقی کار بگیرد.

تعداد صفحات: ۱ از 4

افغان جرمن آن لاین شما را صمیمانه به همکاری دعوت می نماید. لطفاً به آدرس ذیل با ما تماس بگیرید

maqalat@afghan-german.de

طبق این فارمول جدید دولت افغانی باید به تضمینش در ایجا امنیت و عدالت به سویه ملی ادامه داده از موقفش برای رسانیدن کمک های بین المللی برای ایجاد دستور قانون و انکشاف در سطح ملی استفاده نماید.

این نوع تقرب باعث ادغام ظرفیت ها از چار جهت خواهد گردید:
اجتماعات محلی، سازمان های ملکی (ان جی او ها) ، دولت افغانستان و کمک دهنده های بین المللی که هیچ یک شان به تنهایی مؤثر نخواهد بود.

سر انجام اضاع متحده باید با همسایگان افغانستان بنشیند تا یک محیط رهنما برای موفقیت های افغانستان ایجاد گردد. اهداف دراز مدت افغانستان هنوز هم زیر شعاع رقابت های منطقوی قرار دارد در حلیکه اشتراک مساعی جدید منطقوی می تواند امنیت قابل ملاحظه و جهش اقتصادی در افغانستان ،پاکستان و تمام منطقه بصورت کل ایجاد نماید. مؤلفین به این عقیده اند که یک ستراتیژی منطقوی برای زدودن فاصله ها ، به مثابه یک پل بین دیموکراسی و ضدیت ها ،بین چادری و حقوق زن ، بین شورا های قومی و ستره محکمه نقش داشته و دهه آینده باید زمان ایجاد این پل باشد .

قدم اول عبارت از تنظیم الویت ها و توقعات مشترک است و جامعه بین المللی بهتر می تواند به یک رویای مناسب برای افغانها به اندازه درست و قابل تطبیق ، عملاً جامه عمل بپوشاند بی اینکه یک لقمه چرب بین المللی تحت شعاع حقایق موجود روزه تقلیل یابد.

چنانچه طی چندین راپور درین مضامین خاطر نشان گردیده، راه حل جاری تا به حال از طریق مشی معکوس بوده باعث ایجاد تراکم مؤسسات حکومت مرکزی شده و مشکلات بزرگتری را بار میاورد که از حیطة صلاحیت اجتماعات خارج و ظرفیت های محلی را مصاد درگیری به آن می نماید.

درین چوکات، دولت مرکزی مسؤل این نوع مشکلات خواهد بود در حالیکه به عملیات همه جانبه مانند جنگ با باغیان ، اعمار سرک های فرعی، تنظیم مطبوعات و دفاع از حقوق اساسی ضرورت دارد. سازمان های که اساس مردمی دارند در امور بلدییه مانند تنظیم شبکه آبرسانی ، انکشاف زراعتی و حل منازعات سهم بارز خواهند داشت. سازمان های ملکی و شرکت های خصوصی مطبوعات، دفاع از حقوق اساسی و احیای کلتور را توسعه خواهند بخشید.

این نوع طرز العمل و مشی باعث ازدیاد سهم گیری بیشتر مردم ، انکشاف جوامع ملکی ،بهبود خدمات اولیه به سویه محلی و تبارز مشروعیت هر دو ارگان ملی و محلی خواهد گردید.

برای بدست آوردن کتاب لطفاً به لینک آتی کلیک نمائید.

[Download the Book](#) (7.8 MB .pdf)

متن انگلیسی در صفحه بعد

The Future of Afghanistan

Stability in Afghanistan Requires Fundamental U.S. Policy Shift

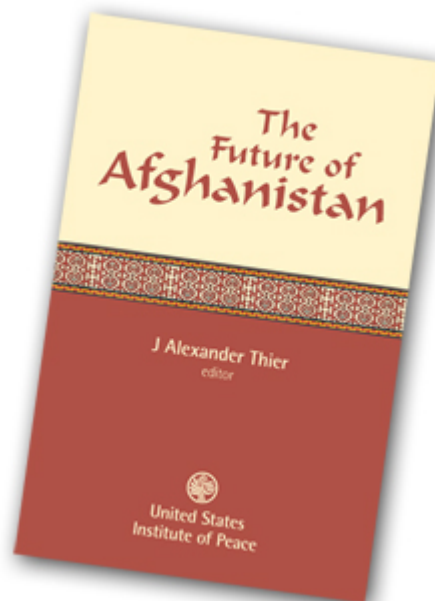
New USIP volume identifies weaknesses of early approaches, Outlines a vision for success going forward

US policy toward Afghanistan will require a fundamental change in order to achieve long-term stability in that country, according to *The Future of Afghanistan*, a new U.S. Institute of Peace (USIP) collection of essays written by some of the world's top South Asia analysts. "A focused, coherent, and long-term approach to Afghan and regional stability is necessary to get Afghanistan out of its vicious cycle of insecurity, insurgency, impunity, and corruption" says the Institute's J Alexander Thier, who edited the volume.

Any effort to establish stability through troop increases alone will ignore larger issues and lead to short-term improvements at best. While recent violence in Afghanistan must be brought under control, the U.S. and the international community must get back to the basics by placing critical focus on rule of law, economic empowerment and the regional context.

Afghanistan has been beset by unrealistic, short-term thinking, the contributors conclude in *The Future of Afghanistan*. To address this, the essays discuss key problems and prospects over a ten-year horizon. It is often said that Vietnam was ten one-year wars instead of one ten-year war. Similarly in Afghanistan, "seven years of short-term thinking have gotten us to a place, where, out of desperation, we can only think of the short term" according to Thier.

The authors of *The Future of Afghanistan* say insecurity, whether due to insurgency, terrorism, regional meddling, or warlordism undermines the potential for progress on all other fronts in Afghanistan, and that success is impossible without competent Afghan security institutions. However, within the international coalition, the goal of establishing internal Afghan-focused security was subordinate to the goal of destroying the international terrorist networks there that were orchestrating a campaign of spectacular attacks. Yet stable Afghan governance and security forces are required to create a viable long-term alternative to the

Taliban. Efforts to create a capable and legitimate government, including the development of Afghan security forces, were underfunded and poorly orchestrated.

Of equal importance is the legitimacy of the Afghan government itself and its will and capacity to implement the rule of law. The report argues that U.S. expectations for Afghan democracy were dangerously overblown during the Bush administration, wrongly believing that "democracy would be the panacea to resolving the myriad challenges facing Afghanistan following such a protracted period of conflict." In the long run democratic governance is key to stability, yet it takes considerable time and investment to create the scale and strength of institutions required to maintain constitutional democracy.

The future of Afghanistan also depends upon the ability of its national and local leaders to organize for a common, positive purpose. The international community and the Afghan government must engage the capacity of the broader Afghan society, making them the engine of progress rather than unwilling subjects of rapid change. The new formula is one where the central government continues to ensure security and justice on the national level and uses its position to channel international assistance to promote the rule of law and development at the community level. Such an approach would bring together capacity from four places—local communities, civil society (such as NGOs), Afghan government, and international donors—where none alone would be sufficient.

Finally, The U.S. must work with Afghanistan's neighbors to create a regional environment conducive to Afghanistan's success. Regional competition continues to undermine Afghanistan's long-term prospects, whereas renewed regional cooperation could provide a significant security and economic boost in Afghanistan, Pakistan and the region as a whole.

What is needed now is a coherent strategy to bridge the gap between conflict and democracy, between burkas and women's equality, between tribal councils and a Supreme Court—the next decade must be about building those bridges. The first step is to realign joint priorities and expectations. The international community will be much better off with a right-sized, Afghan-appropriate vision that can actually be implemented than a grand international confection that continues to wilt under the glaring realities of the day, the authors say.

As indicated by several of the report's essays, the solution going forward is a melding of top-down and bottom-up approaches, creating a condominium of central government institutions addressing larger challenges beyond the capacities of communities while enabling local capacity to deal with other issues. Under such a framework, central government would be responsible for those issues requiring collective action, such as fighting insurgents, building primary roads, regulating media, and protecting basic rights. Community-based structures would be heavily engaged in local governance issues such as water management, agricultural development, and dispute resolution. Civil society and private enterprise would expand media, protection of basic rights, and revitalization of culture. Such an approach would increase citizen participation, develop civil society, improve the delivery of basic services at the local level, and enhance the legitimacy of both national and local institutions.

[Download the Book](#) (.pdf 7.8 MB)